

HARLEQUIN®

Kingitused

012
MÄI

Anne Oliver

SAATUSLIK ÖÖ

Esimene peatükk

Vanaema lõhnaõli lõhn oli esimene märk. Kihelus kuklal teine. Kui vanaema lõhn oli meeldiv, leebe ja tuttav, siis teine tekitas külmavärinaid.

Carissa Grace arvestas alati märkidega.

Ta silmitses ärevalt autodevoolu Sydney Cove'i hotelli ees. Kasuõde Melanie oli tahtnud talle järele tulla, sest Carissa lõpetas töö hotelli klaveribaaris pärast keskööd. See oli olnud kakskümmend minutit tagasi.

Tee kiiresti, Mel. Midagi on...

Pidurikrigin lõhestas sooja ööõhku, metalli valuliku kriipimine kostis üle lähedalasuvast ööklubist kanduvate mahedate saksofonihelide. Kui mõlkis Holden teeservale paiskus, põrnitsesid selle laternad Carissat nagu hõbedased laserid, hirmutavalt räiged öise linna tagasihoidliku oranži helenduse taustal.

Carissa kangustus hetkeks rabatult paigale. Ta hoidis liikumatult koos teistega hinge kinni, aeg seisatas, mõtted olid tardunud.

Sekund hiljem oli auto kadunud, jättes maha vaid kirbe heitgaaside ja kuuma asfaldi haisu.

„Kas keegi sai viga?“ küsis nõudlik madal mehehää, mis väreles mööda Carissa selga nagu arpedžo. Järgnenud aupaklikus vaikuses astus hotelli läikivate fuajeeakende lähedale kogunenud rahvasummast välja keegi mees.

Pikk, laiaõlgne. Võimas. Ta jättis sama ohtliku mulje kui kaos tema ümber. Tema lõug oli habemetüükais, pruunid sassis juuksed kaelal lokkis, jalas mustad kulanud teksad ja seljas T-särk. Sellisest mehest oleks Carissa oodanud vaid pahandusi. Kõik „paha poisi” fantaasiad, mis Carissal olid kunagi olnud, värelesid jahmatavalt – ja ebasobivalt – meeltes.

„Kutsuge kiirabi.” Mehe hääl kõlas võimukalt.

Siis nägi Carissa kedagi asfaldil. Mees oli kahe sammuga kohal, kummardus maaslamaja kohale ja kõneles vaikselt. Carissa taipas, et vana naine on prükkar, keda ta oli hetk tagasi näinud prügikastis sorimas. Hoolimata palavusest oli naine pikka räpasesse mantlisse mässitud. Ta vehkis käte ja jalgadega, üritades end püsti ajada.

Mees pani talle käe kukla alla, hoidis teda oma jala vastas ja pomises talle kõrva rahustavaid sõnu.

Carissa võttis end kokku ja tõttas naise täistopitud prügikotti ära tooma. Tegemata välja inimestest, kes küll uudishimulikult pealt vaatasid, aga ei soovinud end asjasse segada, pani Carissa koti maha ja kükitas mehe kõrvale. „Palun.”

Naine heitis talle kotist kinni haarates süüdistava pilgu.

„Jäi ta terveks?” küsis Carissa.

„Arvan küll,” vastas mees, võttes naise määrdunud sõrmed oma suurde pihku. „Aga ma lasen ta igaks juhuks läbi vaadata.” Ta oli oma patsiendi eest hoolitsemisega hõivatud ega vaadanud Carissa poole.

Carissa ninas segunes pesemata naise haisuga selgesti eristuv mehe lõhn. Naiselik rahuldustunne teravdas tema meeli. Ta polnud kaua tundnud tavalist mehelikku higi-lõhna. Alasdair lõhnas alati peene Prantsuse lõhnavee järel. Ka ei kujutanud ta oma kihlatut ette säärases olukorras nii rahulikult ja enesekindlalt käitumas.

Mees aitas vana naise istuma ja silitas läbi mantli tema selga. Ta pööras seda tehes kätt ja Carissa märkas tema randmel hinnalise kella hõbedast välgatust. Naise jäsmeid tabas kummaline kihelus, nähes mehe päevitunud naha all lihaseid pinguldumas. „Kas sa suudad...?” Autosignaal summutas ülejäänud sõnad, mida mees vanale naisele ütles.

Carissa vaatas tänavale. Tema küüt. Ta viipas taganedes Melaniele. Mehel oli olukord ilmselgelt kontrolli all ja ta ei vajanud abi.

„Palun vabandust, et hilinesin,” ütles Mel, kui Carissa autosse istus. „Kiirabiosakonnas oli täna sõjatanner. Mis siin toimus?” Ta andis uuesti signaali ja hakkas liikuma.

„Siin oli ka omamoodi sõjatanner.” Carissa süda kloppis alles äsjastest üleelamistest. „Nüüd on kõik korras.” Tänu päevakangelasele.

Carissa pilk püsis kui liimitult mehel, kes juhatas prükkari Cove'i läikiva sissepääsu poole. Ta nägi võimsaid kandilisi õlgu ja musta T-särki ühele jämedale biitsepsile liibumas.

Metsikult seksikas, *ohtrik* mees. Ta oleks nagu välja astunud mõnest Carissa erootilisest unenäost. Sellisest, mida ta viimasel ajal häirivalt üha sagedamini nägi.

Carissa ohkas. Ta polnud Alasdairi näinud terve aasta, mistõttu olid tema jaoks ahvatlevad kõik mehed, kelles oli samasugust koredat seksuaalsust nagu sel võõral.

Carissa oli mõistagi olnud valmis ootama, kuni Alasdair Prantsusmaal magistrikraadi omandab. Aga lubatud kaksteist nädalat olid veninud kaheteistkümneks pikaks kuuks.

Ta vaatas viimast korda selle ahvatluse poole ja pööras siis pilgu eessõitva auto punastele tagatuledele. Iga naise kannatusel on piirid ja mingil hetkel hakkab selline ahvatlus paratamatult kujutlusvõimele mõjuma.

Carissa tundis magusat värinat, kui ta mõtles võõra pikkadele tugevatele sõrmedele *enda* kujutlusvõimet kõditamas... Ja summutas oige. See oli seksuaalne rahuldatus, ei muud.

Seitsme päeva pärast on Alasdair kodus ja Carissa voodil oli tekk ootusärevalt juba pealt tõmmatud. Enam ei kavatsenud ta oodata, ehkki see oli Alasdairi sõnul „õige käitumine”. Carissa niigi tundlikuks muutunud keha surises sellele mõeldes. Kõik saab korda, kui Alasdair on tagasi.

„Alasdair ei tule tagasi.”

Carissa vajus Melanie kõrvale trepile, käsitsi kirjutatud kiri peos. Tuimus oli taandunud ja ta julges sellest rääkida. Kainelt. Rahulikult. Võib-olla.

Meli silmad läksid suuremaks. „Oh, Carrie.” Ta pani oma jäätee verandalaudadele ja võttis Carissa käe pihku. „Mul on nii kahju,” ütles ta vaikselt. „Te olite seitse aastat koos, eks? Mis juhtus?”

„Ta kohtas kedagi teist. Oleksin pidanud seda ette nägema – kõik need õpingud Euroopas ja need peened *mademoiselle*’idest uurimisassistendid.” Carissa sulges silmad. „Aga ma *ei* osanud ette näha, et tema uue armsa nimi on *Pierre*.”

„Oh jumal.” Melanie hingas aeglaselt välja. „Ma ei oska midagi öelda.” Ta põimis nende sõrmed vaheliti. „Kuidas sa end tunnend?”

„Kõik saab korda.” Carissa pigistas korraks õe kätt ja tõusis siis. Tema kehas möllas rahutu energia, millega ta ei osanud midagi peale hakata. „Ma usaldasin teda, ma ootasin teda. Ehkki ma polnud enam kindel, kas tema on see õige, ootasin ma siiski. Ma olen vist maailma kõige naiivsem tobu.”

„Ei. Sina pole süüdi, et ta on petisest lurjus – kõige hullemat sorti. On sul ikka kõik hästi?”

„Jah.” Carissa suunas selle energia rusikasse surutud pihku, kortsutas kirja ära ja kissitas kuivanud tagahoovi vaadates silmi. Kuum suvetuul oli tugevnenud ja kolistas lahtisi vihmaveerenne, mida ta polnud jõudnud veel korda teha.

„Selline olukord on pikka aega kestnud ja ma olen harjunud. Minu elu läheb endistviisi edasi. Mul on oma kodu, kehvake, aga siiski.” Ta kortsutas lääbakil verandat

vaadates kulmu. Vanavanemate vana maja vajab hädasti remonti. „Ja töökoht.”

„Sul olen mina,” sõnas Mel vaikselt.

„Jah.” Carissa vastas tema armastavale pilgule sama-ga ja pööras siis pea ära. „Tahad saladust teada, Mel? Mul on alles ka minu süütus, mille „parim enne” täht-aeg on ammu möödas.”

„Kas teie Alasdairiga...? Oh...”

Carissa marssis verandal edasi-tagasi. „Nüüd ma tean, miks Alasdair oli nii õilis ja ennastohverdav. Iga kord, kui ma talle läheneda püüdsin, ütles ta, et ma veel tänan teda, et ta mind ootama sundis.”

„Niisiis... mõned päevad enne oma kahekümne kuuendat sünnipäeva oled sa ikka veel süütu?” Melanie hingas pahinal välja. „Oh sa poiss.”

„Kui praegune olukord jätkub, panen ma oma viie-kümne kuuendal sünnipäeval üles leheküljesuuruse kuu-lutuse.”

Soov ennast välja elada kerkis nagu tume laine. Ta pidi oma energia millessegi kasulikku suunama. Tõsi-selt klaverit mängima. Midagi tusast ja kirglikku. Bach, otsustas ta. Võrkuks kriuksus roostes hingedel, kui ta selle lahti tõmbas.

Melanie järgnes talle. „Kas sa tõesti tahad, et elu läheks endistviisi edasi? Ilma mehe, seksi ja naudin-guta?”

Carissa käsi peatus ukselingil. *Ära vasta.*

„Sa vajad flirti, Carrie, üheöösuhet.”